

САКЪО КОМАЦУ ДЕНЯТ НА ЛУНАТА

Превод от японски: [Неизвестен], 1970

chitanka.info

— Кен-тян...

Над niskия жив плет от засъхнали стъбла на кукувича прежда изплава бяло, светло петно — лице на девойка.

— Ето, вземи... Прощавай, че така късно.

Протегнатата през оградата ръка държеше тънки, едва различими в полумрака стръкове мискант.

Кенити, повдигайки се на пръсти, простря ръце към ръцете на девойката.

Майка му, като надяваше обувките си, излезе в градината. Прозвучаха леките ѝ стъпки.

— Благодаря, Йосико-тян. Извинявай, че ти причиних труд. Кенити сам трябваше да отиде в полето за мисканти, но е още болничък. Препи сладка вода с лед. Голям лакомник е.

Устните на жената се разтвориха в ласкава усмивка. Лицето ѝ с тънки очертания беше светло и матово едновременно. Косите ѝ, сресани назад, бяха събрани в тежък възел.

Кенити гледаше майка си с обожание и си мислеше: „Колко е красива!“

— Как живееш, Йосико-тян? — пръстите на жената нежно докоснаха косите на девойката.

За миг майката на Кенити се замисли и добави:

— Искаш да отпразнуваме заедно изгрева на луната? Нашият баща е в командировка, двамата сме с Кенити.

... Бяха тримата. Жената постави чашки с ечемична отвара пред чинно седналите момче и девойка. На масичката — поднос от свежо, небоядисано дърво. На подноса — кръгли питки, варени в стрит млад грах, кестени.

Майката сложи във вода подарения от Йосико букет мисканти.

— Ооо — гледайте, луната е изгряла!

Изад покрива на съседната къща се показваше кръгла луна, светла и ясна, като лъснат сребърен поднос. Пред нея бавно плаваха прозрачни облачета.

„Луна, луна, изгря луна...“ — запя Йосико с мелодичен глас.

Кенити се обърна и видя майка си молитвено допряла ръцете си една до друга пред луната. „Навярно за татко си мисли...“ Момчето изведнъж усети остър прилив на тъга по бащата, заминал в

командировка. То гледаше в луната и му се струваше, че над неговите устни са пораснали мустаци като татковите.

— Да поиграем на гоненица със сенките! — гласът на Кенити изглеждаше малко сърдит. Но той съвсем не се сърдеше, искаше да прогони тъгата.

Йосико, радостно поклащайки глава и потропвайки с малките си червени обувки, избяга в градината. По сребърната земя пълзяха леки сенки.

— Улових я, улових я! — Ето я, сянката!

Кенити бързо се обърна и видя зад себе си Йосико. Тя се навеждаше и със смях ловеше ръцете на неговата сянка, която се люлееше на земята.

* * *

Колегите предложиха на Кенити да отидат заедно в бирарията, но той отказа. Спомни си какъв ден е днес. Не след дълго позвъни у дома. С голям труд беше намерил мисканти, в цветарския отдел на един универмаг. Крехките цветове едва оцеляха в душната, претъпкана с хора електрическа железница.

— Как така ти, изведнъж? — малко иронично попита Йосико.

Тя побърза да прибере съдовете в кухнята и се върна, за да бъде под луната.

— Да, спомних си... Отдавна не бях празнувал с тебе този ден — смутено се оправдаваше Кенити.

Йосико изнесе на балкона лека масичка. Нямаше поднос от свежо, небоядисано дърво и тя положи белите кръгове на питките върху обикновени тарелки.

— Сама ли ги приготви?

— Ти пък. Купих ги.

— А къде е Коити?

— Разхожда се. Къде може да бъде. Напоследък съвсем се побърка по тези машини.

— Да... А какво правите? Расте детето. И все пак е жалко. Понякога така ми се иска да поседим всички заедно. Макар и само в Деня на луната.

Йосико се усмихна.

— Какъв ти празник? Хората наистина биха искали да й се любуват, но няма ще я видиш сред високите сгради в нашия микрорайон.

* * *

Коити изведнъж видя родителите си, като се връщаше късно през нощта. Те седяха на скамейка в кварталната градинка.

— Какво има? Да не се е случило нещо?

— Нищо особено — отвърна бащата. — Днес е празник — Денят на луната. Ние изведнъж си спомнихме, но и...

— Денят на луната? — Коити погледна в небето. — За мен също е празник. Луната е твърде прозаична планета. Видяхте ли фотографиите?

— Да, естествено — промърмори бащата. — Луната е завоювана. Но... на хората, навярно, макар понякога, е необходимо да си мислят, че луната е такава, каквато е била преди хиляди години. Красотата, красотата, която...

* * *

— Мамо, защо си изключила телевизора? Защо си угасила светлината — децата недоволно изпъчиха устни. — Програмата днес е много интересна.

— Защо съм го изключила? Казват, днес е празник на луната. И не телевизорите трябва да се гледат, а да се любуваме на нея. Аз наистина не зная що за празник е, но дядо ви каза — така трябва.

— Помислете си само, като че ли не е виждал луна? — зашумяха децата. — И защо точно днес?

— Тихо, деца — старецът изглеждаше смутен. — Днес е такъв празник — Ден на луната. Моят дядо Коити ми е разказвал за този древен японски обичай. Някога е било така и продължава.

Бащата на децата повдигна очите си към дядото:

— Как ти дойде това на ум? Никога не си споменава за този обичай, а сега изведнъж ти се прииска да се любиш на луната.

Дядото прокара ръка по своето гладко, без едничка бръчка лице. Помълча, после каза:

— Сам не разбирам как стана. Очевидно човекът така е устроен. Когато остарее, си спомня за детството. Приятно му, е да си го спомня. И страшно му се иска да сподели с децата спомените си. Така се съхранява красотата. Иначе хората биха я загубили.

Крилете на стрехите бавно и беззвучно се разтвориха, откри се съвършено безоблачно нощно небе. Бързо, една след друга, изгряха две луни.

— Ой, деденце — завикаха децата. — Те наистина са красиви. Но коя от тях е по-хубава?

— Не зная, не зная — промърмори дядото. — И двете са хубави. Но аз съм виждал много по-красива от тях.

В марсианското небе, като се гонеха едно друго, плаваха две нощни светила. Мъчно му беше на дядото, че децата не познават земната луна.

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 103/1970 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.